

MIRALLS

Pere Gassó Ollé

PERIODISTA/COMISSIÓ DEL CENTRE HISTÒRIC DE MANRESA

EL COMERÇ RESILIENT, PATRIMONI DE MANRESA

L'octubre del 2014, el tancament de comerços emblemàtics de Barcelona passava a ser un tema rellevant per al New York Times, el diari que acumula fins a 125 premis Pulitzer en la seva història. En el moment que els preus dels lloguers dels locals es van disparar a Barcelona, molts establiments es van veure obligats a abaixar persianes, encara que hi hagués relleu generacional o persones que, més enllà de la mateixa família, estaven interessades a continuar el negoci. No era el mateix pagar 1.000 euros al mes per un local que abocar-n'hi 7.000 o 8.000. Per a les grans cadenes, amb facturacions anuals de centenars o milers de milions d'euros, el preu del llo-

guer no és el més rellevant. Ja s'encarreguen d'abaratir costos d'altres maneres. El que ha passat o encara passa a la capital catalana també es viu a ciutats grans i mitjanes d'arreu del planeta. El comerç clònic fa que moltes centres urbans siguin gairebé iguals, amb els mateixos rètols, els mateixos aparadors, els mateixos productes i fins i tot les mateixes olors, que queden definides en el manual de màrqueting de la companyia de torn.

Parlar de comerç amb història, singular i emblemàtic aquests dies a Manresa té especial sentit perquè la presentació d'un itinerari i d'una publicació posa en relleu que el nostre Centre Històric està farcit d'esta-

bliments que han estat capaços de superar tot tipus d'adversitats i continuar l'activitat, moltes vegades dins la mateixa família. En pocs carrers del Barri Antic hi trobem més d'una trenta de comerços amb una motxilla molt gran, plena de vivències, d'anècdotes i de capacitat del que ara se'n diu resiliència. El comerç és un dels patrimonis importants de la capital del Bages.

No costa gens sentir afirmacions que relacionen els pagesos amb els botiguers. Mai acaba d'anar bé el negoci. Mai la collita és l'esperada i sempre hi ha algun contratemps que fa baixar les expectatives. Difícilment, el botiguer se sent satisfet del ca-laix que s'ha fet aquell dia, aquell mes. Potser és aquest ca-

ràcter inconformista, aquesta facilitat de veure el got mig buit, el que porta a la prudència i a tenir el control minuciós del negoci. És a partir de diferents valors consubstancials amb els comerciants que es poden superar anys, dècades i, en alguns casos, segles darrere el taulell.

Que ara l'Ajuntament faci noves accions que donen valor als comerços singulars de la Manresa més antiga s'ha de veure i interpretar com un homenatge als botiguers del conjunt de la ciutat. Més enllà del Barri Antic, i a la majoria de barris, els comerciants poden sentir-se orgullosos de pertànyer a un sector econòmic viu i que és un dels grans senyals d'identitat de la ciutat. Van errats els que predi-

quen el catastrofisme del comerç de Manresa, per molt que sigui cert que hi hagi locals tancats, bona part dels quals fruit de la desbandada del sector bancari que després de les irresponsabilitats en les hipoteques o en les preferents, en els darrers temps opta per deixar els millors locals comercials buits. Un dels casos paradigmàtics és la planta baixa de cal Jorba, que d'un temps ençà s'ha convertit en un gran plafó de cartells i de deixadesa, sense que Solvia, la immobiliària del Banc Sabadell, hagi fet el necessari per revertir aquesta imatge. Locals sense activitat que empobreixen els pobles i ciutats i que fan mal al comerç responsable i al conjunt de la societat.

BROGIT

Víctor Feliu i Ferrer

ACTIVISTA SOCIAL

PARLANT DE MALTRACTAMENTS...

El proper dia 15 de juny es commemora el «Dia Mundial de la presa de consciència de l'abús i el maltractament envers les persones grans». Així ho va acordar l'Assemblea General de les Nacions Unides el 19 de desembre de l'any 2011. La resolució aprovada consta de 35 punts que fan recomanacions diverses als seus estats membres. Cadascun d'aquests apartats estan encapçalats amb uns requeriments verbalitzats com: encoratjar, convidar, exhortar, sol·licitar, recomanar... amb la finalitat d'aconseguir que es compleixi allò aprovat. En definitiva, l'habitual llenguatge diplomàtic i ambigu perquè els governs ho acabin interpretant segons els convingui. Dins l'ambigüitat s'hi

poden trobar algunes precisions, com en el punt número 20, on diu: «S'exhorta els estats membres que s'ocupin del benestar i l'atenció sanitària adequada de les persones d'edat, així com de tots els casos d'abandonament, maltractament i violència que pateixen aquestes persones, mitjançant la formulació i execució d'estratègies preventives més eficaces, i lleis i polítiques més fermes per afrontar aquests problemes i les seves causes subjacents».

Segons el diccionari, «exhortar» vol dir «induir amb paraules persuasives». I «induir» vol dir «persuadir (algú) d'alguna cosa». Per tant, tot plegat depèn de la persuasió. Molt aclaridor.

Sovint, quan sentim la paraula maltractament automàtica-

ment la relacionem amb la violència física, però en realitat n'hi ha de molts altres tipus, com són els psicològics, econòmics, sexuals, de vulneració de drets... I també els maltractaments i abusos perpetrats per governs, entitats bancàries i diversos «lobbies» de poder.

En relació amb la commemoració del proper dia 15, unes quantes preguntes per reflexionar i que ens afecten de prop perquè les dades corresponen a Catalunya. Es pot considerar maltractament el fet que hi hagi 18.438 persones grans en llista d'espera per accedir a una residència pública? Es pot considerar maltractament el fet que hi hagi 73.000 persones que tenen un grau de dependència assignat però que no han rebut enca-

ra les ajudes que els pertocuen? Es pot considerar maltractament el fet que mig milió de pensionistes i jubilats/des cobrin pensions inferiors al llinar de la pobresa? Es pot considerar maltractament el fet que les llistes d'espera a la sanitat pública els darrers mesos hagin augmentat considerablement i els pacients s'hagin d'esperar més de 70 dies per ser atesos? (177.976 persones esperant una intervenció quirúrgica, 454.098 persones esperant visita amb l'especialista, etc.). Es pot considerar maltractament el fet que un 50% de les persones amb rendes baixes, pensionistes i malalts crònics s'hagin vist forçats a prescindir dels medicaments que se'ls havia receptat per no poder-los pagar a causa del copagament farmacèutic? Es pot considerar maltractament l'assetjament immobiliari (*mobbing*) que afecta

especialment les persones grans amb contracte de renda antiga i que són desnonades sense miraments? Es pot considerar maltractament el fet que les dones sempre siguin les persones més perjudicades en qualsevol desigualtat social?, etc. Dades que poden consultar-se al Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya i en diversos informes elaborats per ACRA (Associació Catalana de Recursos Assistencials), grup Prisma del Parc Sanitari de Sant Joan de Déu, GESTHA (Tècnics del Ministeri d'Hisenda)...

Tots aquests tipus de maltractaments i abusos, però, no s'esmentaran el proper dia 15 en el decurs dels discursos oficials de qui legisla tanta injustícia. Un any més, se sentiran bones paraules, afalagadores prèdiques, i fins l'any que ve, quan torni a tocar recordar tantes arbitriarietats!

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC A L'ADREÇA CARTESDIRECTOR@REGIO7.CAT

Ada Colau i l'aïllament dels independentistes

JAUME GARCÍA RUIZ. MANRESA

n Catalunya viu una situació dramàtica. Es vulneren descaradament els drets civils de polítics elegits democràticament. Es

menyspreen els pronunciaments de la justícia imparcial de països com Alemanya, Suïssa i Gran Bretanya, o d'un equip especialitzat de l'ONU. La cúpula judicial espanyola està a punt de castigar amb llargues penes de presó aquests polítics, sentències no justificades ni amb les lleis de l'Estat. Hi ha polítics exiliats. S'obren causes noves i es fan pagar multes milionàries a molts

ciudadans pel sol fet d'haver col·laborat en l'organització d'un referèndum, que per la llei vigent no és delictu. En aquesta situació especial, els partits i grups econòmics dominants volen aïllar l'independentisme català tractant-lo de criminal i formant un «cordó sanitari» per impedir que arribi a llocs de govern. Operació en la qual volen implicar, oferint aquests llocs, polítics que fins ara

han estat crítics amb la seva actuació repressiva, amb la qual cosa aquella estratègia quedaria acceptada i avalada. Un cas escandalós és el de Barcelona, on els partits responsables de la repressió volen evitar que Ada Colau comparteixi l'alcaldia amb ERC, tot i que abans ella i el seu programa han estat desqualificats i ridiculitzats per PP i Ciudadanos/Valls. Els partits demòcra-

tes no haurien de caure en aquest parany. En l'àmbit municipal, l'acord de Comuns/Podem i independentistes és una bona opció progressista. A escala de país és necessària la unitat i la mobilització de tots els demòcrates per defensar els drets civils, l'amnistia i un referèndum d'autodeterminació, una solució raonable, pacífica i democràtica, com al Quebec i Escòcia.